

Sygn. akt. I C 1455/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2014r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Izabela Baca

Protokolant: Agata Sadowska - Sagne

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2014r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. W.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Dyrektora Aresztu Śledczego we W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Skarbu Państwa reprezentowanego przez Dyrektora Aresztu Śledczego we W. na rzecz powoda A. W. kwotę 1000zł (tysiąc złotych);

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1455/12

UZASADNIENIE

Powód A. W. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Skarbu Państwa reprezentowanego przez Dyrektora Aresztu Śledczego we W. oraz przez Centralny Zarząd Służby Więziennej kwoty 90000zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że dochodzona kwota obejmuje zadośćuczynienie za nieprzestrzeganie przez stronę pozwaną „norm europejskich”. Podał, że w okresie od 12.06.2011r. do 12.10.2011r., od 07.12.2011r. do 11.01.2012r., od 25.01.2012r. do 9.03.2012r. oraz od 14.03.2012r. do 31.05.2012r. przebywał w Areszcie Śledczym we W.. Powód zarzucił, iż nie została mu wówczas zapewniona wymagana przepisami prawa powierzchnia mieszkalna celi tj. min. 3 m² na osadzonego. Podniósł, że warunki wykonywania kary pozbawienia wolności nie powinny być źródłem dolegliwości innych niż związane bezpośrednio z pozbawieniem wolności. Wskazał, że węzeł sanitarny nie zapewniał minimum intymności i poszanowania jego godności, nadto obok węzła znajdowało się miejsce przeznaczone na spożywanie posiłków. Zarzucił nadto, że temperatura w celach nie była dostosowana do warunków atmosferycznych, a sztuczne oświetlenie miało negatywny wpływ na jego wzrok. Powód stwierdził także, że miał ograniczony dostęp do opieki medycznej, nie zapewniono mu też wystarczającej ilości środków do utrzymania czystości i higieny osobistej. Zarzucił, że warunki odbywania kary pozbawienia wolności miały negatywny wpływ na jego kondycję fizyczną i psychiczną.

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa, zastępowany przez (...), wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Strona pozwana,

zaprzeczając twierdzeniom powoda, podniosła, że powód nie wykazał, by przebywał w nieludzkich i poniżających warunkach, nie udowodnił także, aby poniósł krzywdę. Strona pozwana wskazała nadto, iż powód traktowany był humanitarnie z poszanowaniem godności i jego dóbr osobistych. Podniosła, iż powód nie podjął nawet próby uprawdopodobnienia, że jego dobra osobiste zostały naruszone. Zarzuciła, że powoływanie się przez powoda na naruszenie jego dóbr osobistych powinno być traktowane jako nadużycie prawa podmiotowego (art. 5 kc). Strona pozwana wskazała przy tym, że powód od kilku lat przebywa na utrzymaniu Skarbu Państwa, a zatem wszystkich podatników i gdyby nie konieczność utrzymywania powoda Państwo mogłoby więcej środków przeznaczyć np. na pomoc osobom potrzebującym. Zarzuciła, że warunki odbywania kary pozbawienia wolności nie odbiegają zasadniczo od przeciętnych warunków życia niezamożnych warstw społeczeństwa polskiego.

Postanowieniem wydanym na rozprawie dnia 18 listopada 2013r. Sąd ustalił, że Skarb Państwa w niniejszej sprawie reprezentowany jest jedynie przez Dyrektora Aresztu Śledczego we W..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. W. był osadzony w Areszcie Śledczym we W. w okresie od 13.06.2011r. do 12.10.2011r, od 07.12.2011r. do 11.01.2012r, 25.01.2012r. do 9.03.2012r. oraz od 14.03.2012r. do 31.05.2012r.- okoliczności niesporne.

W latach 2011 - 2012 nie występowało w Areszcie Śledczym we W. zjawisko „przeludnienia” w celach, tj. nie miały miejsce sytuacje, aby osadzony nie miał zapewnionych 3 m² powierzchni mieszkalnej celi.

Dowód: przesłuchanie Dyrektora AŚ we W. G. W. - k. 171 (00:08:58).

W tym czasie w ww areszcie śledczym powód osadzony był w pawilonie (...) w celach: dwuosobowej i dziewięciosobowej. W celach tych każdorazowo przebywało łącznie z powodem tyle osób, na ilu osadzonych przeznaczona była cela. Powód miał własne łóżko, taboret i szafkę. Cele wyposażone były w oświetlenie elektryczne. Powód przebywał także w pawilonie (...) w celi dwuosobowej, a także w pawilonie (...).

Dowód: przesłuchanie powoda powoda A. W. - k. 90.

W celach w pawilonie (...) znajdowały się wydzielone płytami kąciki sanitarne, oddzielone od części mieszkalnej jedynie kotarą. W celach tych osadzeni mogli korzystać z zimnej bieżącej wody.

Dowód: przesłuchanie powoda powoda A. W. - k. 90.

Kąpiel odbywała się w łaźni raz w tygodniu. - okoliczność znana Sądowi z urzędu.

Nadal w pawilonie (...) Aresztu Śledczego we W. znajdują się cele wyposażone w kącik sanitarny oddzielony od celi zasłonką i płytami pilśniowymi. Z uwagi na brak środków finansowych cel tych nie wyremontowano. W celach znajduje się wentylacja grawitacyjna. W latach 2011 i 2012 w tym pawilonie osadzonym zapewniano bieżącą wodę zimną, obecnie do cel doprowadzana jest ciepła woda.

Dowód: przesłuchanie Dyrektora AŚ we W. G. W. - k. 171 (00:04:01, 00:05:08, 00:05:30)

W celi dwuosobowej, w której przebywał powód, stół, na którym spożywano posiłki umieszczony był bezpośrednio obok płyty kącika sanitarnego, oddzielonego od celi jedynie kotarą. Z tego powodu A. W. spożywał posiłki na taborecie przysuniętym do łóżka.

Dowód: przesłuchanie powoda powoda A. W. - k. 90.

Powód korzystał z opieki medycznej, świadczonej przez lekarzy Ambulatorium Aresztu Śledczego we W. w dniach: 5.07.2011r, 2.08.2011r, 6.09.2011r, 20.09.2011r, 4.10.2011r, 8.12.2011r, 28.02.2012r, 5.03.2012r, 5.04.2012r, 12.04.2012r, 18.04.2012r, 10.05.2012r, 17.05.2012r, 22.05.2012r. i 30.05.2012r. W czasie wizyty w dniu 28.02.2012r. stwierdzono u powoda na skórze zmiany o charakterze atopii i przepisano m.in. C. i maść ochronną z witaminą A.

Następnie w dniu 5.03.2012r. zalecono dalsze stosowanie ww leku. W dniu 5.04.2012r. zdiagnozowano u powoda atopowe zapalenie skóry. W czasie kolejnej wizyty w dniu 12.04.2012r. dermatolog przepisał powodowi nowe leki w postaci m.in. Z. i E.. Na kolejnej wizycie u dermatologa powód skarżył się na świąd skóry. Lekarz stwierdził grudki na skórze i jej stan zapalny. Ponownie przepisano powodowi leki a.. W tydzień później lekarz stwierdził, że zmiany jedynie w niewielkim zakresie ustępują. Zalecił dalsze stosowanie N.. W czasie dalszego leczenia powoda lekarze potwierdzili, że powód cierpi na atopowe zapalenie skóry.

Dowód: odpis książeczki zdrowia powoda - k. 110 - 131.

Przy tak poczynionych ustaleniach faktycznych Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jedynie w części zasługiwało na uwzględnienie.

Okoliczności, w jakim okresie powód był osadzony w Areszcie Śledczym we W. były między stronami niesporne.

Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd oparł się jedynie częściowo na przesłuchaniu powoda, a to w takim zakresie, w jakim znajdowało ono potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym. Twierdzenia powoda co do sposobu urządzenia kąpki sanitarnego w celach w pawilonie (...) korespondują przy tym z przesłuchaniem Dyrektora Aresztu Śledczego we W. G. W., który wprawdzie w okresie, kiedy powód był osadzony w tym areszcie, nie pełnił ww funkcji, ale wskazał on, że do chwili obecnej z uwagi na brak środków finansowych nie zostały wyremontowane kąpki sanitarne w tej części aresztu. Potwierdził także, że w tym czasie w ww celach osadzeni mogli korzystać jedynie z zimnej wody.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z oświadczeń funkcjonariuszy SW dołączonych do odpowiedzi na pozew na okoliczność warunków, w jakich przebywał powód w Areszcie Śledczym we W. i braku naruszenia dóbr osobistych powoda, dopuszczając dowód z tych dokumentów jedynie na okoliczność, iż osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia nimi objęte. W procesie cywilnym obowiązuje zasada bezpośredniości postępowania dowodowego. Zdaniem Sądu konsekwencją tej zasady jest zakaz zastępowania zeznań świadków oświadczeniami, które osoby te złożyły. Nie bez znaczenia jest i ta okoliczność, że przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka wiąże się z obowiązkiem zeznawania przez niego prawdy i odpowiedzialnością karną związaną z jego naruszeniem. Strona pozwana, składając wniosek o dopuszczenie dowodu z ww oświadczeń, zmierzała do poprzestania jedynie na oświadczeniach funkcjonariusz SW jako dowodzie na okoliczność warunków, w jakich osadzony był powód. Tak sformułowany wniosek dowodowy zmierzał zaś do naruszenia zasady bezpośredniości postępowania dowodowego i jako taki został przez Sąd oddalony.

Rozważając podstawy prawne dochodzonego roszczenia, wskazać należy, że z zakresu prawa międzynarodowego podstawami tymi są art. 10 ust. 1 Międzynarodowego Paktu Praw Osobistych i Publicznych (Dz.U. z 1977 r., Nr 38, poz. 167), otwartego do podpisu w N. dnia 19 grudnia 1966 r., przewidujący, że każda osoba pozbawiona wolności będzie traktowana w sposób humanitarny i z poszanowaniem przyrodzonej godności człowieka, oraz art. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284), stanowiący, że nikt nie może być poddany torturom ani nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu lub karaniu. Przytoczone powyżej normy międzynarodowe swoje odzwierciedlenie znajdują również w prawie krajowym, przede wszystkim w art. 40, art. 41 ust. 4 i art. 47 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto wskazać należy na regulację kodeksu cywilnego w zakresie ochrony dóbr osobistych, w tym na przepisy dotyczące zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych, tj. art. 24 § 1 kc i art. 448 kc.

Do dóbr osobistych podlegających ochronie prawnej niewątpliwie zaliczyć należy godność osobistą. Godność jako przedmiot szczególnej ochrony prawnej wymieniona została w art. 30 Konstytucji, zgodnie z którym, przyrodzona i niezbywalna godność człowieka jest nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych.

Oceniając odpowiedzialność Skarbu Państwa w niniejszej sprawie dodatkowo wskazać należy, że podstawy tej odpowiedzialności określa art. 417 § 1 kc, zgodnie z którym, za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub

jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Należy podkreślić, że wynikająca z art. 417 kc odpowiedzialność Skarbu Państwa oderwana jest od winy, zaś pojęcie „działania organu władzy publicznej” należy rozumieć szeroko, obejmując nim także przypadki zaniechania ze strony organu państwowego lub samorządowego, jeżeli ciążył na nim obowiązek działania wyznaczony przez obowiązujące przepisy prawa. Nadto przepis art. 24 kc, stanowiący podstawę roszczeń z tytułu naruszenia dóbr osobistych, nie wymaga dla odpowiedzialności winy sprawcy oraz przewiduje domniemanie bezprawności jego działania, naruszającego dobra osobiste, co powoduje, że dochodzący ochrony nie musi tej przesłanki udowadniać (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2007r, V CSK 431/06, LEX nr 255593).

Powód w niniejszym procesie dochodził zasądzenia zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej doznał w czasie pobytu w Areszcie Śledczym we W.. Zasądzenie zadośćuczynienia pieniężnego ma charakter fakultatywny i jest uzależnione od oceny Sądu, opartej na analizie konkretnej sprawy. Rozważyć zatem należy, czy w istocie w czasie pobytu powoda w Areszcie Śledczym naruszono w sposób bezprawny jego dobra osobiste.

Prawo do odbywania kary pozbawienia wolności w godnych warunkach mieści się w jednym z podstawowych dóbr osobistych, jakim jest godność osobista. Warunki odbywania tej kary określone zostały w art. 110 kkw. Osadzenie w jednej celi więźniów w taki sposób, iż nie jest zapewniona odpowiednia powierzchnia mieszkalna na osobę samo w sobie może być kwalifikowane jako działanie niehumanitarne, dochodzi bowiem do ograniczenia minimalnego standardu, co z reguły stanowi przesłankę naruszenia dóbr osobistych osadzonych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.10.2011r, II CSK 721/10, Lex nr 1102655). Należy wskazać, iż ciężar dowodu, iż warunki, w których osadzony został powód w Areszcie Śledczym we W. odpowiadały obowiązującym normom i nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda spoczywał w myśl art. 6 kc w związku z art. 24 kc na stronie pozwanej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.02.2007r, V CSK 431/06, OSNC 2008/1/13). Powód zeznał jednak, iż był osadzony w celach: dwuosobowej i dziewięciosobowej, w których przebywało tyle osób, na ile celi była przeznaczona. Dyrektor Aresztu Śledczego we W. G. W. w trakcie przesłuchania stwierdził zaś, że z ewidencji aresztu wynika, iż w latach 2011 i 2012 nie występowało w tym areszcie zjawisko określane jako „przeludnienie”. W tej sytuacji Sąd przyjął, iż powodowi zapewniono w trakcie pobytu w Areszcie Śledczym we W. min. 3m² powierzchni mieszkalnej celi.

Na powódzie w myśl art. 6 kc spoczywał jednak ciężar udowodnienia, że na skutek niewłaściwych warunków sanitarnych, panujących w areszcie śledczym, doznał on krzywdy, w tym także iż w wyniku niewłaściwej opieki lekarskiej doszło u powoda do rozstroju zdrowia. Powód nie wykazał zaś, by cele były niewłaściwie oświetlone, a tym samym by oświetlenie to wpłynęło niekorzystnie na jego wzrok. Nie wykazał także, iż na skutek braku właściwych warunków sanitarnych cierpi na schorzenie skóry. Na podstawie książeczki zdrowia powoda Sąd ustalił bowiem, iż z chwilą pojawienia się u powoda problemów zdrowotnych związanych ze schorzeniem skóry zapewniono mu opiekę medyczną, w tym opiekę dermatologa, który przepisał powodowi leki. Jak wynika z zapisów w ww książeczce u powoda zdiagnozowano atopowe zapalenie skóry, określane także jako wyprysk atopowy lub egzema. Atopowa choroba skóry ma zaś podłoże genetyczne i nie mogła być wywołana przez warunki, w jakich powód był osadzony w areszcie śledczym. Zresztą powód nie wykazał, by przyczyną jego schorzenia były niewłaściwe warunki sanitarne, panujące w areszcie, a ciężar dowodu w tym zakresie w myśl art. 6 kc spoczywał właśnie na powodzie.

Jak ustalono cele, w których osadzony był powód, wyposażone są w wentylację grawitacyjną. Jeśli nawet latem w celach tych była wyższa temperatura, to nie można wymagać, by strona pozwana zapewniła osadzonym właściwą klimatyzację. Obecnie bowiem taka klimatyzacja nie jest powszechnie dostępna w mieszkaniach i brak jest powodów, dla których miałyby być zapewniona osobom pozbawionym wolności.

W niniejszej sprawie ustalono jednak, iż powód przebywał w celach, w których - zdaniem Sądu - nie zapewniono mu możliwości korzystania z właściwie oddzielonego od pozostałej części celi węzła sanitarnego. Wydzielenie w pomieszczeniu celi jedynie płytą i kotarą kącika sanitarnego nie pozwala na przyjęcie, iż powodowi zapewniono właściwe warunki sanitarne. Taka konstrukcja pomieszczenia toalety nie zapewnia w żaden sposób intymności. W warunkach tych osoba korzystająca z toalety nie jest nawet wystarczająco osłonięta od współosadzonego, nie wspominając już o pozostałych elementach związanych nieodłącznie chociażby z załatwianiem podstawowych potrzeb

fizjologicznych. Nie sposób także uznać za obowiązujący standard zapewnienie osadzonym w celach jedynie zimnej bieżącej wody. Nie jest bowiem wystarczające dla zachowania higieny zapewnienie możliwości podgrzania wody czajnikiem lub grzałką. Skoro osadzeni mogą korzystać w areszcie śledczym z kąpeli jedynie raz w tygodniu, powinna być im w celach zapewniona bieżąca ciepła woda, pozwalająca na zachowanie podstawowych zasad higieny osobistej, które powinny stanowić standard w XXI wieku. Niewątpliwie to na osadzonych ciąży obowiązek zachowania porządku i czystości w celach, jednak strona pozwana powinna stworzyć w tym zakresie odpowiednie warunki.

Zapewnienie takich warunków pobytu w areszcie, zwłaszcza odnośnie urządzenia kącika sanitarnego naruszało prawo do intymności powoda, a pośrednio prawo do poszanowania jego godności. Nie można nikogo zmuszać do wykonywania tak osobistych czynności w warunkach, jakie zapewniono powodowi w areszcie śledczym.

W doktrynie wskazuje się, iż przy ocenie czy do naruszenie dobra osobistego doszło, obok subiektywnych odczuć żądającego ochrony, zdecydowanie większe znaczenie ma reakcja, jaką to naruszenie wywołuje w społeczeństwie (zob. S. Dmowski, S. Rudnicki, Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga pierwsza. Część ogólna, Warszawa 2003, s. 98; M. Pazdan [w:] System prawa prywatnego, t. 1, Prawo cywilne – część ogólna, pod red. M. Safjana, Warszawa 2007, s. 1118; M. Wałachowska, zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, Toruń 2007, s. 146). Niewątpliwie pojęcie dobra osobistego należy odnosić do określonego poziomu rozwoju technicznego i cywilizacyjnego, przyjętych w społeczeństwie zasad moralnych i prawnych, istniejącego rodzaju stosunków społecznych, gospodarczych, czy nawet politycznych.

Zdaniem Sądu dla przeciętnego członka społeczeństwa polskiego konieczność załatwiania potrzeb fizjologicznych oraz wykonywania czynności higieny osobistej w opisanych warunkach stanowiłaby okoliczność odbieraną jako niezmiernie przykrą, naruszającą godność osobistą, prawo do prywatności, a nawet upokarzającą. Nie zmienia tej oceny to, iż osoba osadzona musi się liczyć z ograniczeniami i dolegliwościami. Gradacja tych naruszeń przybrała bowiem taką formę, iż nie mogły być one uznane za normalne, konieczne następstwo pozbawienia wolności. Strona pozwana nie może zwolnić się od odpowiedzialności w tym zakresie, powołując się na brak środków finansowych na wyremontowanie pawilonu (...). Nie zwalnia strony pozwanej z odpowiedzialności w niniejszej sprawie okoliczność, iż budynek, w którym przebywał powód został wybudowany w czasach, w których obowiązywały całkowicie inne standardy socjalno – sanitarne dla osadzonych, jak i to, iż dostosowanie takich budynków do standardu sanitarnego, w którym w każdej celi będzie oddzielny, pełnie wentylowany węzeł sanitarny, musi być rozłożone w czasie (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia z dnia 6.12.2007r, sygn. akt I ACa 499/07).

Należy wskazać nadto, iż w uzasadnieniu wyroku w sprawie nr 17885/04 Europejski Trybunał Praw Człowieka podkreślił, że problemy finansowe Państwa nie mogą uzasadniać istnienia takich warunków w więzieniach, które stanowią zanegowanie zakazu płynącego z art. 3 Konwencji (zob. m.in. wyrok ETPCz z 29 kwietnia 2003 r. w sprawie 39483/98). Jest bowiem obowiązkiem Państwa stworzenie takich warunków w zakładach karnych, które zapewnią poszanowanie godności osób skazanych, pomimo trudności finansowych Państwa. W przypadku, kiedy nie jest ono w stanie spełnić tego obowiązku i zapewnić warunków pozostających w zgodzie z art. 3, powinno złagodzić surową politykę karną i zmniejszyć liczbę osób osadzonych lub zastosować wobec nich inne środki karne.

Mając powyższe na względzie, Sąd uznał, iż powodowi w trakcie pobytu w areszcie śledczym nie zapewniono właściwych warunków sanitarnych.

Strona powodowa nie może przy tym, powołując się na art. 5 kc, zwolnić się od odpowiedzialności za naruszenie dobra osobistego w tym zakresie. Po pierwsze niezasadne jest powołanie się na nadużycie prawa podmiotowego przez osobę, która sama narusza zasady współżycia społecznego, a do takich należy poszanowanie godności każdego człowieka, także prawomocnie skazanego. Po wtóre Państwo nie może zwolnić się od odpowiedzialności za niezapewnienie podstawowych warunków pozbawienia wolności, odwołując się do faktu, że koszty pobytu powoda w areszcie ponosili wszyscy podatnicy. Do obowiązków Państwa należy bowiem zapewnienie należytego funkcjonowania więziennictwa i jest oczywiste, że realizacja tego zadania jest finansowana z dochodów budżetowych, jakimi są podatki. Sam ten fakt nie zwalnia Państwa od zapewnienia godziwych warunków odbywania orzeczonej kary. Nie sposób też

uznać, że wydzielenie kącika sanitarnego od części mieszkalnej kotarą i brak dostęp do bieżącej ciepłej wody przy podstawowych czynnościach higienicznych nie odbiegają zasadniczo od przeciętnych warunków życia niezamożnych warstw społeczeństwa polskiego.

Zadośćuczynienie ma przede wszystkim funkcję kompensacyjną. Nie może ono stanowić kwoty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość zwłaszcza dla poszkodowanego. Ustalając wysokość zadośćuczynienia, Sąd wziął zatem pod uwagę stopień dolegliwości naruszeń dóbr osobistych powoda, ich charakter oraz warunki, w jakich do naruszenia doszło, czas ich trwania oraz skutki dla powoda. Istotna jest i ta okoliczność, iż do naruszenia dobra osobistego doszło w trakcie pozbawienia wolności powoda, a zatem podczas wykonywania przez Państwo jego uprawnień w zakresie imperium.

Dodatkowo zauważyć, iż w niniejszej sprawie do zasądzenia zadośćuczynienia wystarczające było ziszczenie się przesłanki bezprawności, bez znaczenia zatem pozostaje kwestia, czy stronie pozwanej można przypisać winę (zob. G. Bieniek [w:] Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga trzecia. Zobowiązania, t. 1, Warszawa 2005).

Mając powyższe na względzie, na podstawie powołanych przepisów Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1000zł tytułem zadośćuczynienia.

Orzeczenie o kosztach procesu znajduje uzasadnienie w przepisie art. 100 zd. 2 kpc. Strona pozwana uległa bowiem jedynie co do ok. 1% żądania pozwu. Zasądzona kwota 120zł kosztów procesu obejmuje wynagrodzenie pełnomocnika procesowego.